

[Socialministeren]

af åndssvageforsorgen, idet de folkevalgte organer i kommuner og amtskommuner med disse forslag rent faktisk fratages det meste af ansvaret også for åndssvageområdet, som således stadig væk vil få karakter af særfor-
sorg, men efter min opfattelse i negativ betydning.

Jeg vil godt lige indskyde et par bemærkninger om nogle af de ting, som fru Tove Jørgensen, DKP, har været inde på i betænkningen. Det drejer sig om den tidlige indsats over for også handicappede børn og om de påståede forringelser vedrørende tolkebistand til døve og svært tunghøre.

Når vi taler om tidlig indsats, så tror jeg, vi alle kan være enige om, at dette, som forudsætter en opsøgende virksomhed, er noget meget væsentligt, men jeg må gøre fru Tove Jørgensen opmærksom på, at børn jo heller ikke i dag fødes automatisk ind i særfor-
sorgen. Handicap skal konstateres af sundhedsplejersker, læger eller andre såvel nu som efter den 1. januar 1980. For så vidt angår handicappede børn vil jeg blot pege på, at kontakten til specialforanstaltningerne vil blive smidigere med udlægningen.

Om tolkebistanden kan jeg sige, at det er forkert at påstå, at den døves muligheder for at få tolkebistand forringes. Det er heller ikke rigtigt, at det er det sociale udvalg og ikke den pågældendes lyst og evner, der skal bestemme, hvorvidt det er hensigtsmæssigt at tage en bestemt uddannelse. Det afgørende hensyn er den pågældendes mulighed for at klare sig selv og sin eventuelle familie. Jeg vil derfor gerne, som jeg også har gjort det over for udvalget, understrege, at der i realiteten ikke skal betales for tolkebistand, medmindre hensynet til muligheden for at klare sig selv taler afgørende imod støtte til en sådan uddannelse.

Fru Tove Jørgensens bemærkninger om de 30 mill. kr. skal jeg undlade at kommentere. Fru Tove Jørgensen ved åbenbart ikke, hvad det er, hun er med til at vedtage her i tinget. Over for hr. Henrik Toft kan jeg bekræfte, at udlægningen ikke får andre direkte økonomiske konsekvenser end dem, man har i dag.

Til slut vil jeg gerne understrege, at jeg med fuld fortrøstning imødeser tiden efter den 1. januar 1980 såvel for åndssvageforsorgen som for den øvrige særfor-
sorgsklienter. Dette skyldes bl. a. den meget positive holdning, som fra modtagersiden – kommuner og

amtskommuner – er kommet til udtryk under hele det forberedelsesarbejde, der er og har været i gang i lang tid. Det skyldes også, at vi har skabt de rigtige forudsætninger for udlægningen, og det skyldes, at vi i hele det udbygningsplanssystem, som er etableret efter den sociale styrelseslov, kombineret med administrativt fastsatte retningslinjer, netop har det grundlag, der er nødvendigt for en fornuftig planlægning og udbygning både på kommunalt og på amtskommunalt plan og for den fornødne centrale styring og koordination.

Tyroll (VS):

Ved førstebehandlingen gav vi også fra VS udtryk for, at vi var meget betænkelige ved det forslag her, når vi så den formulering, der går ud på, at udlægningen af særfor-
sorgen skal forholde sig neutral til det nuværende serviceniveau. Vi nævnte en lang række punkter, hvor vi stillede os kritiske over for, hvorvidt det var muligt at foretage en sådan udlægning med de ressourcer, der var til stede i en lang række institutioner. Vi nævnte også de normale institutioner, bl. a. daginstitutionerne, og spurgte, om de er tilstrækkelig opnormeret til at kunne modtage disse nye klienter.

Det, der skulle behandles i socialudvalget inden andenbehandlingen i dag, var spørgsmålet om, hvorvidt man kunne opnå disse garantier for, at der ville blive tilstrækkelige ressourcer til rådighed. Der må jeg sige, at det faktisk ser ret magert ud med hensyn til resultaterne. Som andre har været inde på det, er der fra socialministeriet kommet et forholdsvis fyldigt notat, som er blevet sat ind i betænkningen, og som skulle sige noget om, hvad der egentlig ligger af intentioner fra socialministeriets side. Vi må sige, at disse intentioner faktisk er ret magre, når vi går teksten igennem. Der siges noget om, at der for de første 5 år vil blive udarbejdet nogle bindende udbygningsplaner fra socialministeriets side, og at amtskommunerne altså må fastholde disse, og at fravigelser begrundet i sparehensyn ikke vil blive accepteret.

Det lyder også meget godt for de første 5 år, hvis vi ellers var klar over, hvad indholdet ville blive af disse sociale udbygningsplaner. Vi har jo allerede bemærkningen om, at de skal forholde sig neutralt. Der ville det